

מדוע הלך אליאב?

אר יונה, ואנשי רפ"י הם, ברובם, נצים או נצים-למחצה. הפלירט מתנהל על רקע ביולוגי — בנושא חילופי-המישמרות במפלגה, השפכה לאחת מיסמאות אנשי רפ"י.

במיוחד חלה התקרבות בין אליאב לבין גד יע-קובי, נושא כליו לשעבר של משה דיין וסגנו של שמעון פרס. היחסים בין השניים התחדקו — והדבר לא נעלם מעיני ספיר, המשגיח בשבע עיניים על מעשי אנשי דיין-פרס.

מאחר שכל מהלך ומינוי במפלגת העבודה מחושב לגבי ההשלכות שיהיו לו על מאבק הירושה בעתיד, אין ספור יכול להכניס לממשלה מי שאין לו אמון מלא לגביו בנאמנותו.

תדהמה הראשונה שנגרמה עליידי הודעתו של אריה (לובה) אליאב שלא ימשיך לכהן כמוזכ"ל מפלגת העבודה (העולם הזה 1755), התפורה. במקומה באה, כרגיל, הסקרנות.

טחנות המחקר, השמועות והרכילות החלו עובדות במלוא ה-קיטור. אטיאט התבהרה התמונה — ונתקבל גם מידע מדוייק יותר על המתרחש באמת בצמרת המפלגה החשובה ביותר בי-מדינה.

מדוע הולך לובה?

מי פיטר את אליאב?

התשובה המוכנת-מאליה היא, כמובן: גולדה

הפטיש: גולדה הסדן: ספיר

אמון כזה יכול ספיר לתת ברבין ובאישיות הממלכתית הבכר רה, אבל לא בלובה, המנהל פלירט גם עם אנשי דיין. זוהי הסיבה שספיר לא נתן את הגיבוי המבוקש לדרישת לובה וגולדה יכלה לעשות את הצעד שיסלקו.

מאיר. היה זה אחרי שיחה עימה, כשאליאב הודיע את הודעתו.

גם הסיבה ברורה בהחלט: אליאב הוא יונה קיצוני, גם אחד מראשי הדוברים בשם רעיון המדינה הפלסטינית. רעיון זה הוא כצנינים בעיני גולדה, והדבר הפך אצלה כמעט ל-אידיאה פיקס.

אחרי שבערות אליאב קיבלה המישמרת הצעירה של המפלגה ברוב גדול מצע הקורא להקמת מדינה פלסטינית (שהוחלף ברנע האחרון, תחת לחץ גולדה), היה ברור כי אליאב עלה על הכונת של גולדה. וזאת למרות שאליאב מיתן את עמדותיו הפומביות, והשאיר בוועידת מפלגת-העבודה לאיש אחר — אברהם עופר — לשאת את דגל היונים בנאום נועז.

אין זה סוד כי לובה לא ראה את תפקיד המוזכ"ל מעולם כיעוד בפני עצמו, אלא כקרקס-פיעה לתפקיד רם יותר, אליו הוא נושא עיניים זמן רב — חברות בממשלה. כשהתברר לובה כי

המועמד: ישעיהו

מי יבוא במקומו של אליאב?

ברור שהאיש צריך לבוא משורות מפא"י-לשעבר, וכי עליו להיות נאמן לספיר. אבל מי?

המועמד הבולט הוא ישראל ישעיהו, שריהדואר לשעבר, הנקרא גם „בן-גוריון של התימנים“.

עופר

ידלון

ישעיהו

ישעיהו איבד הרבה מפופולריותו, עקב דבריו נגד חופש-העיתונות, והצעותיו (כיו"ר ועדת-הכנסת) לשינוי תקנון בית-המחוקקים.

אולם הוא אדם הגיוני, מהיר-מחשבה וחרוף-לשון, עסקן מנוסה ביותר, אדם היודע לעבוד עם בני-אדם ולנישב הדורים, איש הרחוק מקנאות. מבחינה פוליטית, הוא יונה מושלמת. ספיר יכול לסמוך עליו לחלוטין.

מועמד פחות ידוע הוא דויד קלדרון, איש-מנגנון המקובל על ספיר, שאין לו כל תדמית ציבורית.

אמנם הוזכר גם מועמד שלישי: סגן שריהחניוך-והתרבות, אהרון ידלון, איש קיבוץ חצרים. אולם ידלון, יותר משני האחרים, מעורר התנגדות קיצונית בחוגי רפ"י.

יש לך שתי סיבות:

● ידלון, גם הוא יונה קיצוני, מקורב ביותר לאברהם עופר, שאנשי רפ"י שונאים אותו לאחרונה במיוחד, מפני שהיה

בצמרת העבודה נערכים דיונים על איוש שני המקומות הנוספים לשרים המגיעים לעבודה במיסגרת יחסי הכוחות בממשלה, הוא סבר שאחד משני תיקים אלה מגיע לו.

אומנם לא מדובר על איוש תיקים אלה לפני ינואר 1972, במיקרה הטוב ביותר.

לובה תבע הבטחה כי בהגיע שעת איוש התיקים, ינתן לו אחד מהם. תשובתה של גולדה היתה: לא באל"ף רבתי. תשובה זו כמיה כהודעת פיטורין. לובה הסיק את המסקנות.

אבל גולדה לא היתה מעוזה להשיב „לא“ ללובה, ללא תמיכתו של ספיר. לא די בהתנגדותה של גולדה כדי לפטר מוזכ"ל — כל עוד פינחס ספיר תומך באותו מוזכ"ל.

וכאן טמון סוד התעלומה. מדוע הסיר ספיר את תמיכתו מלובה, המקורב לו מבחינה פוליטית? מדוע לא נתן לו גיבוי בתביעתו לצירופו לממשלה?

הסיבה לכך נעוצה בפלירט שמנהל אליאב עם אנשי רפ"י לשעבר. אין זה פלירט על רקע אידיאולוגי, מכיוון שאליאב נש-

לובה הולך

היחיד בהעידת מפלגת העבודה שהעז לת-קוף בפה מלא את משה דיין ולהפריך את טענותיו הפוליטיות.

● ידלון עזר להנחיל לרפ"י תבוסה מור-חצת באיחוד הקבוצות והקיבוצים. (תחילה עמדו לחלק את המנדטים של האיחוד בי-ועידת המפלגה תוך הסכם. מפא"י הציעה לרפ"י ארבעה מנדטים, רפ"י דרשה שמור-נה. לא היה מנוס מבחירות — ושם זכתה רפ"י רק למנדט עלוב אחד.)

המועמד הסביר ביותר הוא, על-כן, ישראל ישעיהו.

הבוס אמיתי: ספיר

הצד המפסיד מכל העניין הוא, כמובן, רפ"י-לשעבר.

לא לחינם משתדלים עתה אנשי רפ"י ל-הפציר באליאב שישאר במקומו. כי הוא היחיד, מכל אלה הבאים בחשבון, העשוי לשמור על יחסים ידידותיים עימם.

הדבר הוא חשוב כיום הרבה יותר מכפי שהיה עד כה, כי לאחר התעידה מתבטל ה-סידור „המשולש“ — מוזכ"ל משורות מפא"י, ושני מוזכ"י-מישנה מטעם אחדות-העבודה ורפ"י. סידור זה הבטיח לרפ"י השפעה כל-שהי במפלגה.

להבא יהיה מוזכ"ל יחיד, ומעליו כום בלתי-רשמי יחיד: פינחס ספיר, אויבם המושבע של אנשי רפ"י בכלל, ושל משה דיין בפרט.

לקראת המלחמה על הירושה — העלולה לפרוץ בכל רגע, אם תחול חלילה הרעה במצב בריאותה הפנטסטית של גולדה מאיר, או אם היא תתפטר בגלל הצורך לסגת מן השטחים — יש לך חשיבות רבה מאוד.

פיכוייו של משה דיין לרשת את גולדה, שהם קלושים גם בלא-הכ, פחתו עוד יותר.